

1865-01-20

OPHAVSPERSON/NØGLEPERSON

Constantin Hansen

FAKTA

Dokumenttype:
Note

Arkivplacering:
Mappe 11 nr. 39

DOKUMENTINDHOLD

Digt af Constantin Hansen i "Konstnersamfundet"

TRANSSKRIFTION

Mappe 11 nr. 39

Den 20de Januar 1865

Sang af Constantin Hansen til Konstnersamfundet.

Melodi: "En deilig ung Ridder i Lunden gik der"

Som Fuglen under Himlens klare Højeloftstag

Sin Skabers Lov udsynger den lange Sommerdag,

Og mættet af de Smuler, paa Jord den samler glad,

Indslumrer i sin Rede under Buskens grønne Blad.

Saa fri og lette færdes og vi Kunstnere paa Jord

Og prise Verdens Herre ved vor Gjerning i Chor.

Han viser os sin Skabning i Skjønheds lyse Pragt

Og Billedsprogets Rigdom har han i vort Hjerte lagt.

Og Alle, baade Store og Smaa, forstaae det Sprog,

Selv Tyrker, Hottentotter – ja, Preussere endog,

Græsk og Latin studere, lad hvo som kan og vil;

Forvirringen ved Babels Taarn ej Kunsten kjender til.

For os den hele Skabning er idel Harmoni,

Fra hver en Form tiltaler os den Aand, som boer deri.

For os sig viser Sandhed kun iført Skjønheds Dragt

Og Aandens Billed svøber sig i Fantasiens Pragt.

Men rastløst maae vi samle som den flittige Bi,

Naar vi ved Formens faste Præg, ved Farvens Trylleri,

Som Aandens Tolk skal røgte i Livet ret vort Kald,

Og deri kan kun Kjærligheden vogte os for Fald.

Thi Livet, som man veed, er kort og Kunsten den er lang,

Og slette ere Tiderne, det er en Overgang.

Og Kunstneren sig føler hel fremmed og forladt;

Fast Verden troer han er et fotografisk Apparat.

I Realismens Kulde, mens Nyttens Afgud er,

Det næsten er som Kunsten faldt Verden til Besvær.

Med Laurbærkrands dog villigt man Kunstneren lod gaae,
Ifald man bare gratis kunde Kunstværker faae.
Men medens Dampen bruser og Nytte gjøre maae,
Vi trofast sammen ville under Aandens Banner gaae.
Til bedre Tider komme, som bringe Glæden med,
Vi trøstigt ville hegne om Kunstens Blomsterbed.
Som under Sneen Jule-Rosen skyder Blad og Blomst,
Og Glædesbudskab bringer om Vaarens Atterkomst.
Saa Tidens kolde Aande ei valen gjør vor Haand,
Men Kunstens Blomst os varsler om Vaar for Nordens Aand!
C.H.

KONSTNERSAMFUNDET.

Den 20de Januar 1865.

Melodi: „En deilig ung Ridder i Lunden gik der“.

Som Fuglen under Himlens klare Højeloftstag
Sin Skabers Lov udsynger den lange Sommerdag,
Og mættet af de Smuler, paa Jord den samler glad,
Indslumrer i sin Rede under Buskens grønne Blad.

Saa fri og lette færdes og vi Kunstnere paa Jord
Og prise Verdens Herre ved vor Gjerning i Chor.
Han viser os sin Skabning i Skjønheds lyse Pragt
Og Billedsprogets Rigdom har han i vort Hjerte lagt.

Og Alle, baade Store og Smaa, forstaae det Sprog,
Selv Tyrker, Hottentotter — ja, Preussere endog,
Græsk og Latin studere, lad hvo som kan og vil;
Forvirringen ved Babels Taarn ej Kunsten kjender til.

For os den hele Skabning er idel Harmoni,
Fra hver en Form tiltaler os den Aand, som boer deri.
For os sig viser Sandhed kun iført Skjønheds Dragt
Og Aandens Billed svøber sig i Fantasiens Pragt.

Men rastløst maae vi samle som den flittige Bi,
Naar vi ved Formens faste Præg, ved Farvens Trylleri,
Som Aandens Tolk skal røgte i Livet ret vort Kald,
Og deri kan kun Kjærligheden vogte os for Fald.

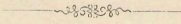
Thi Livet, som man veed, er kort og Kunsten den er lang,
Og slette ere Tiderne, det er en Overgang.
Og Kunstneren sig føler hel fremmed og forladt;
Fast Verden troer han er et fotografisk Apparat.

I Realismens Kulde, mens Nyttens Afgud er,
Det næsten er som Kunsten faldt Verden til Besvær.
Med Laurbærkrands dog villigt man Kunstneren lod gaae,
Ifald man bare gratis kunde Kunstværker faae.

Men medens Dampen bruser og Nytte gjøre maae,
Vi trofast sammen ville under Aandens Banner gaae.
Til bedre Tider komme, som bringe Glæden med,
Vi trøstigt ville hegne om Kunstens Blomsterbed.

Som under Sneen Jule-Rosen skyder Blad og Blomst,
Og Glædesbudskab bringer om Vaarens Atterkomst.
Saa Tidens kolde Aande ei valen gjør vor Haand,
Men Kunstens Blomst os varsler om Vaar for Nordens Aand!

C. H.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 11 Nr. 39